

[Erhard Jakobsen]

re som hos en sparekassedirektør fra Assens Bank i 1880'erne eller noget i den retning. Og jeg tillod mig netop over for denne nationalbankdirektør at sige: Nu taler De om, at man skal begrænse landenes budgetunderskud, hvad med budgetoverskud? Kan det ikke være nøjagtig lige så farligt? Jo, det måtte han selvfølgelig erkende, men det var åbenbart noget nyt, det havde denne store finansmand altså ikke taget i betragtning. Derfor må vi andre jo nok sige, at så behøver man ikke lægge så stor vægt på, hvad han sagde, for det har jo ingen realitet, og det var det, jeg tillod mig at sige i november.

Vi kommer ikke til at stå over for nogen EF-beslutning om, at vi her i Folketinget skal til at spørge EF, om vi må vedtage et budget på den og den måde. Og hr. Gert Petersen kan ikke sige, at det ændrer sig, for det ændrer sig ikke, og det er jo netop nu fastslået, at det kommer man ikke til at stå over for.

Det er også ganske afgjort, at jeg er meget glad for, at regeringspartierne var helt indforstået med det, som Socialdemokraterne jo førte særlig stærkt frem, men som også vi førte stærkt frem under valgkampen om EF-Parlamentet, nemlig at EF ikke er et spørgsmål bare om noget frihandel, at det ikke er bare 20 millioner handlende i Europa, der skal have friere og bedre forhold; der er 320 millioner mennesker – og nu får vi endnu flere med fra Østeuropa – der skal ind under nogle forbedrede sociale ordninger. Det er ikke de danske sociale ordninger, der skal forringes, det er udlandets, der skal forbedres. Den danske arbejds løn skal der holdes igen på, men udlandets arbejds løn skulle meget gerne stige i de kommende år, og det kommer den også til, derom er der slet ingen tvivl. Alt det vil forbedre Danmarks muligheder.

Jeg er ikke spor bange, når man taler om politisk union. Jeg er glad for, at man taler om det, og jeg er glad for, at lande, der før har været i krig med hinanden, næsten er parat til helt at opgive deres nationale suverænitet. Det gælder kejsersønnen von Habsburg, og det gælder østrigere, det gælder tyskere, det gælder italienere, det gælder franskmænd, det gælder hollændere og belgiere. De snakker europæisk meget mere, end vi gør.

Jeg tror ikke så forfærdelig meget på, at det fører til ret meget i praksis, men jeg er bare glad

for, at de gør det. Jeg er glad, fordi de skubber i den retning. At det så kniber for deres regeringer at leve op til det i praksis, er en anden sag, men jeg er glad for det og derfor ikke spor bange for talen om en politisk union.

Men jeg lægger langt mere vægt på det med det monetære og det økonomiske, for det er der med alle bestræbelserne i det indre marked realiteter i, og det er her, lille Danmark har nogle fordele at hente.

Til skinproblemerne hører altså også dette, som jeg var inde på tidligere, at man er lidt bange for, at EF-Parlamentet skal få øget indflydelse. Her vil jeg gerne gentage: EF-Parlamentet er ikke ude efter øget indflydelse på bekostning af det danske parlament, det tyske osv., men er ude på at få øget indflydelse inden for, skal vi kalde det »det grå magtmarked«, der opstår, når ministrene i deres nationale parlamenter har fået tilslutning til, at de kan gå ind for det og det, og hvor de få linjer, som denne beslutning rummer, skal omsættes i måske 300 sider i direktiver, der bliver til lovparagraffer.

Det er dér, Parlamentet må kræve at få indflydelse, for det er det eneste organ, der har en mulighed for at gøre sig gældende på befolkningernes vegne, og det er de jo valgt til. Det, som både hr. Svend Auken og hr. Gert Petersen taler om som større åbenhed, kan ikke være noget, nogen kan gå imod, men jeg kan ikke se rettere, end at det er her, EF-Parlamentets krav om større indflydelse ligger. Så er der noget småskænderi om mindre ting, men det afgørende er, at det er en skindebat, der foregår.

Når det drejer sig om den seneste debat om EF og EFTA, er der ingen grund til at kritisere vor udenrigsminister, for når man læser udenrigsministerens indlæg i sin helhed, er der ikke tvivl om, at udenrigsministeren har givet al mulig plads til, at EF fører sine forhandlinger med EFTA færdig.

Jeg kan godt sige, at jeg skulle i dag have været til et møde i Oslo, hvor jeg er næstformand i det udvalg, men fandt, at denne debat var vigtigere end det, jeg kunne bidrage med deroppe. Dér ville jeg som EF-repræsentant have sagt til nordmændene: Jamen vi vil da støtte jer, for at I kan få nogle ordentlige betingelser under det dér, men jeg ville privat til de norske politikere have sagt: Kan I ikke se at komme ud af det EFTA-samarbejde, for I har en anden stilling, end Østrig og Schweiz har? Prøv I i stedet for, om I